

 HARLEQUIN

Sjalooline romaan

*Krahu ja
guvernant*

SARAH ELLIOTT

Sarah Elliott
THE EARL AND THE GOVERNESS
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Annika Koppel
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Sarah Lindsey
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M11215110
ISBN 978-9949-12-973-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

17. mai 1822

“Ai!”

William Stanton ajas end kulmu kortsutades sirgu ning hõõrus haiget saanud pead. Ta oli rahulikult maganud, kui kutsar tõlla äkitselt peatanud ning ta inertsist peaga vastu sametkardinaid kinni hoidvat vaskkonksu lennutanud oli. William saatis tõlla esiosa, kutsari arvatava asukoha, suunas põrnitseva pilgu, kuid McGrath vaidles juba häälekalt tänavat blokeerinud takistusega.

“Mida kuradit sa teed?”

Will pistis pea aknast välja ja püüdis märgata seda, mis nende sõitu takistanud oli. Kõõgiviljakoormaga vanker oli nähtavasti neile ette keeranud ja kokkupõrget vältida püüdes sellise kurvi teinud, et oli peaaegu ümber läinud ja poole oma lastist maha pillanud. Priske vankrijuht korjas nüüd nimelt eriti aeglaselt oma kaupa kokku, võttes iga kapsa ja porgandi eraldi üles ning irvitas samas McGrathi poole.

Will ohkas ja nõjatus tagasi vastu seljatuge, ta jälgis aknanurgast toimuvat ja arutles, kaua sellega veel aega võib minna. Ta oli neli päeva eemal olnud ning igatses

koju tagasi. Ta polnud Londonist lahkumist plaaninud ega soovinud, selle reisi oli talle peale sundinud keegi preili Matilda Hume, Preili Hume'i Tütarlastekooli direktriss. Selles koolis käis Willi ristitütar Mary Weston-Burke, kelle hooldajaks ta oli saanud kolme kuu eest, pärast tüdruku isa surma. Ja nüüd tuli välja, et iga kord, kui tüdruk otsustas oma prantsuse keele õpetaja teetassi sisaliku sokutada, oli see äkki ka Willi probleem.

Willi meelest oli direktriss väikesest naljast liiga suure numbri teinud. Will oli nende vestluse käigus avaldanud arvamust, et kuna tassis tegelikult teed ei olnud, polnud sisaliku elu ohus. Preili Hume oli aga nähtavasti rohkem mures härra Lavelle'i pärast, kes oli peaaegu saanud *une crise cardiaque**.

Will lootis, et oli suutnud kõik ära siluda. Tundus, et noor Mary oli omajagu põrguline, kuigi vaene prantsuse keele õpetaja seda ei teadnud, kui ta pealtnäha tasase tütarlapse endaga teed jooma kutsus.

McGarth oli valinud mitte kuigi maalilise otsetee läbi Ida-Londoni. Teed ääristasid räämas majad, millest paljude aknad olid laudadega kinni löödud ning ainsad ärid, mis paistsid õitsevat, olid vaestemajad. Paljud uudishimulikud lõpetasid oma tegevuse ja uurisid ta uhket tõlda ilmse vastumeelsusega. Kasimata kõhnad koerad hulkusid tänavatel ning kamp rääbakaid põngerjaid lõbustas endid ratta tagaajamisega.

**Une crise cardiaque* – infarkt (pr k)

Siis märkas Will üht üpris kena neiut, kes kõndis rutakalt üsna tema lähedal.

Will oli elus palju ilusaid naisi kohanud ja suurema osa pärast ta pead ei pööranud. Seekord tegi ta erandi, võib-olla oli asi selles, et naine tundus siin ümbruskonnas nii kohatu. Naine oli pikem, kui suurem osa teda ümbritsevaid inimesi, kaasa arvatud mehed. Will oli ta nägu vaid hetkeks silmanud, kuid oli märganud, et naisel olid kõrged põsesarnad, täidlased huuled ja valge nahk, mis sobis ta punaste lopsakate juustega. Will mõistatas, kas naisel on tedretähnid ning siis mõtiskles ta selle üle, kuhu naine läheb või mida ta üldse siin teeb. Naine oli ilusti, kuigi mitte moekalt riides. Ta kõrge pihaosaga kleit oli moodsa lõikega, kuid muidu polnud ta riietus muljetavaldav. Naine tundus tagasihoidlik ning hea kasvatusesega, võib-olla isegi range. See ei olnud loogiline. Sellise välimusega naine sai sellises linnaosas ainult selili raha teenida, kuid see naine polnud prostituut.

Will märkas, et ta pole ainus, kes punapäist naist jälgib. Kaks meest, kes lapitud pükstes ja rasketes töölisesaabas-tes laisalt müüri peal istusid, saatsid samuti mööduvat naist pilguga.

“Kurat küll, liiguta ennast!”

Will pööras pead, et näha, kelle peale kutsar nüüd karjub. Poodnik liigutas veelgi aeglasemalt, protesteerides nii endale osaks langeva jämeda käitumise vastu. Willile ei läinud see korda ja ta pööras pilgu tagasi naisele, kes polnud kuigi kaugele jõudnud. Naine oli paari sammu kaugusel seisma jäänud ning uuris närvilise pilguga ümbritsevaid inimesi, justkui otsiks midagi või kedagi. Nahast kott lebas valveta ta jalgade juures. Will muutus murelikuks, sest

juba kaugelt tunnetas ta, kuidas nii mõnigi silmapaar koti vastu huvi tunneb. Ta avas tõllaukse, astus välja ning lehvitas tänavat ületades oma vihasele kutsarile.

Ta kõndis kiiresti. Will ei teadnud, mida ta kohale jõudes teha kavatseb. Võib-olla pakub naisele abi, kuigi oli väga tõenäoline, et too pakkumist vastu ei võta. Iga tahes oli temast, kes iganes ta siis oli, väga rumal siinkandis üksi liikuda. Will ei jõudnud veel midagi pakkudagi, kui üks noormees sööstis neiu juurde ja tõukas teda. Naine jõudis koti sangadest haarata, kuid poiss ei andnud järele ning kuna ta oli tugevam, kestis võitlus koti pärast umbes kolm sekundit, kuni noormees selle naise käest lahti rebis, tolle sillutisele pikali paiskas ja põgenema sööstis.

Tema õnnetuseks ei vaadanud ta aga, kuhu jookseb ning põrkas juba pärast kahte pikka sammu kokku suure ja kindla inimkujuga. Will ei teinud muud, kui hoidis poissi õlast kinni, kuid ta haare oli nii tugev, et noormees krimpsutas nägu ja pillas koti maha. Selle sisu valgus sillutisele laiali.

Will oli poisist peajagu pikem ning kui ta alla vaatas, nägi ta noormehe näol hirmu. Siirast hirmu selle eest, et ta võetakse kinni ning puuakse daami ründamise eest üles. Will lasi poisi õla lahti.

“Jookse minema.”

Poiss tegi nagu öeldud ja kadus kiiresti silmist. Will jälgis tema põgenemist ning mõtiskles, kuidas küll ta seni meeldivald kulgenud päev sellise pöörde võtnud oli. Neiu oli juba jalule tõusnud ja kogus kiiruga oma asju kokku. Will ei näinud naise nägu. Ainult ta selga ning habrast kukalt. Naise juuksed olid rüseluse käigus lahti tulnud ja

üks pikk punane kihar lebas nüüd ta õlal. Will taipas, et vahib naist ebaviisakalt ning põlvitas, et teda aidata.

“Las ma...”

Naine ei teinud teda märkama, vaid lükkas lihtsalt asju veelgi kiiremini kotti. Willi pilk peatus ühel konkreettsel esemel: ilusal punasel ehtekarbil, mille irtakil kaane vahelt paistis pärlikee. Ta sirutas käe, et karpi naisele ulatada, kuid viimane krabas karbikese ta eest ära.

“Ma ei vaja abi, suur tänu,” ütles naine talle otsa vaatamata. Ta lükkas karbi kiiruga kotti ning sulges selle nüüd hoolikalt rihmadega, et edasisi õnnetusi vältida. Naise hääl oli pehme ja väljendusrikas..., kuid vaenulik. Ilmselt uskus naine, et Will on sama suur oht, kui teda rünnanud poiss.

Naine ajas end kangelt jalule.

Ka Will tõusis püsti ja ulatas käe naisele toeks. Viimane ignoreeris seda, kuid vaatas viimaks ometi üles. Willi rabas taaskord naise ilu. See oli omamoodi ilu, mis oleks mõnes teises näos veider tundunud. Naise üllatusest paakil huuled olid täidlased ning ahvatlesid suudlusele. Naise nina oli väike, püstine ja tedretähnidega kaetud. Will oleks tahtnud uurida edasi naise kaela, et sealtki tedretähne otsida, kuid suutis tahtejõuga end talitseda. Selle asemel vaatas ta naise silmi. Need olid huvitavat lillakas-sinist värvi ning talle vastu vaadates üllatusest suured.

Isabelle Thomas vaatas kohe maha, kui ta pilk Willi omaga kohtus. Siiski ei suutnud ta talitseda õhetust, mis levis ta kaelast punaste juuste juurteni välja.

Ta oli oodanud, et mees näeb välja nagu iga teine neil tänavatel hulkuv kaabakas, veel hullem, et ta näeb välja

nagu see mees, kes, kui ta ei eksinud, teda terve hommi-kupooliku jälitanud oli. Mees, kelle ta enda arvates lõpuks maha raputanud oli.

Ta polnud igatahes oodanud, et võiks näha härrasmeest, pealegi veel nii talumatult nägusat.

Ta polnud kavatsenud mehega nii jämedalt rääkida, aga ta närvid olid viimseni pingul ning ta oli oodanud, et mees jätkab sealt, kus poiss pooleli jättis. Isabelle needis end vaikselt oma lennuka kujutlusvõime pärast, kuid kui ta uuesti üles vaatas, näis mees olevat tema äsjasest jämedusest täielikus teadmatuses. Kas seda, või siis oli tal lihtsalt naisest täiesti ükskõik. Isabelle kahtlustas pigem viimast varianti.

Naine oli lootnud, et mees on teistkordsel vaatamisel vähem ilus, kuid too oli täpselt sama hingematva välimusega. Mees oli liiga täiuslik, kui selline asi üldse võimalik on. Mees oli pikk, laiaõlgne ning natuke sasiste blondide juuste ja smaragdroheliste silmadega. Ta oli hästi riides, kandis puhvis pükse ja tumesinist villast pintsakut. Aga naine ise... oh, ta nägi välja nagu tänavakassi käest peksta saanud hiireke.

Sellest, et mees teda ikka veel jälgis, polnud samuti abi. Äkki taipas Isabelle, et mees oli talt midagi küsinud ning ootas vastust.

“Hmm?”

Mees astus sammu lähemale. Ilmselt arvas ta, et naine on kehva kuulmisega. Kuid ta hääl oli vaikne. “Ma ütlesin, et loodan, et teiega on kõik korras?”

“Ma... mul pole midagi viga.” Tal polnud olnud aega sellele mõeldagi. Oli kõik korras? Ta ei tundnud küll, et

kuskilt valutaks, välja arvatud tagumik, mis oli kõige ees ühte porilompi lennanud. Isabelle ei tahtnud mõeldagi milline ta kleit välja võib näha.

“Kas saite kõik kätte? On see teie paber?”

Naine vaatas maha, kus piimaga tee värvi madalas vees ulpis paberitükk. See oli tõesti tema oma ning tint, millega ta sellele hommikul aadressi oli kirjutanud, voolas nüüd märjaks saanuna mööda paberit.

“Oi!”

Naine kummardus kirja võtma, kuid mees tegi samal ajal sedasama. Nende otsmikud põrkasid kõva pauguga kokku ja nad ajasid end mõlemad kiiresti sirgu.

“Mul on väga kahju,” vabandas Isabelle kohmakalt.

Mees muigas kavalalt ning naine nägi, et peale heledate juuste ja tugeva lõua, olid mehel veel põselohud ja väga ilusad hambad. “See polnud meil kooskõlastatud. Kas teen seda ise...?”

Naisel oli liiga piinlik, et protesteerida. Nii ta lihtsalt seisis rumala näoga ja laskis mehel paberi üles korjata. Will ulatas selle talle. Kiri oli peaaegu loetamatu, kuid Isabelle suutis veel algust mõista: 16 Litch... Õnneks mäletas ta, mis edasi tuli: 16 Litchfield Terrace. Sellelt aadressilt peaks ta leidma kellegi Josiah Fairly. Isabelle'i meelest oli see pandimaja omaniku jaoks irooniline nimi.* Selle aadressi oli talle andnud Samuel – poiss, kes tõi sütt võõrastemajja, kus Isabelle toa oli võtnud. Fairly oli Samueli onu ning noormees uskus, et too pakub Isabelle'i asjade eest mõistlikku hinda.

“Näete te seda veel lugeda?” küsis mees.

*Fairly – ausalt, õiglaselt (ingl k)